

Første søndag i advent kl. 10
Kirkens kor medvirker.

Anden søndag i advent kl. 11
Familiegudstjeneste

Elever fra to 3. klasser på Rolfsted skole spiller krybbespil. Gudstjenesten er for alle.

Tredje søndag i advent kl. 11

Gudstjeneste med De Ni Læsninger

Kirkens kor og en orkestergruppe under ledelse af Henning Kjær medvirker.

Onsdag d. 13. december kl. 16.30

Fyraftensgudstjeneste

Odensekoret "Sine Nomine" medvirker. Fredslyset fra Betlehem bæres ind i kirken. Fredslyset er: et lys for fællesskab et lys for forståelse et lys for fred og venskab et lys for tolerance et lys for nødlidende og ensomme et lys for aktivt hjælpende en gave som skal lyse op i adventstiden en gave til dig, så du kan tænde lys for andre.

Juleaften

gudstjeneste kl. 14 og 15.30

Bemærk! Tidspunktet ligger en halv time tidligere end sædvanligt.

Søndag d. 31. december kl. 11

Salmesangsgudstjeneste.

Lokale er velkomne til at vælge en salme og fortælle om den denne dag. Har du lyst til at præsentere en salme, så ring til Birte Jacobsen, tlf. 6598 2003 senest den 12. december.

Nytårsdag kl. 16

Efter gudstjenesten ønsker vi hinanden "Godt Nytår" over et glas vin i kirken.

Onsdag d. 10. januar kl. 16.30

Fyraftensgudstjeneste

Odense Jagthornsblæsere medvirker.

Tirsdag d. 23. januar kl. 19

Kirkekoncert med pianist Terese

Andreasen og sanger Hans Henriksen.

Søndag d. 28. januar kl. 14

Ved gudstjenesten medvirker årets konfirmander.

Onsdag d. 7. februar kl. 16.30

Fyraftensgudstjeneste

Kirkens kor medvirker.

Menighedsrådsmøder:

Onsdag d. 10. januar kl. 19.

Tirsdag d. 6. februar kl. 19.

GUDSTJENESTER I ROLFSTED 2017-2018

Søndag	d. 26. november	(Sidste s. i kirkeåret):	Kl. 11.30, Peter Jensen
Søndag	d. 3. december	(1. s. i advent):	Kl. 10, m. kor
Søndag	d. 10. december	(2. s. i advent):	Kl. 11, familiegudstjeneste
Onsdag	d. 13. december	(fyraftensgudstjeneste):	Kl. 16.30 m. koret <i>Sine Nomine</i>
Søndag	d. 17. december	(3. s. i advent):	Kl. 11, musikgudstjeneste
Søndag	d. 24. december	(Juleaften):	Kl. 14 og kl. 15.30
Mandag	d. 25. december	(Juledag):	Kl. 10
Tirsdag	d. 26. december	(2. juledag):	Kl. 11.30, Peter Jensen
Søndag	d. 31. december	(Julesøndag):	Kl. 11
Mandag	d. 1. januar	(Nytårsdag):	Kl. 16, m. vin
Søndag	d. 7. januar	(1. s. e. h. 3k.):	Kl. 10
Onsdag	d. 10. januar	(fyraftensgudstjeneste):	Kl. 16.30, m. jagthornsblæsere
Søndag	d. 14. januar	(2. s. e. h. 3k.):	Kl. 10
Søndag	d. 21. januar	(Sidste s. e. h. 3k.):	Kl. 11.30, Peter Jensen
Søndag	d. 28. januar	(Septuagesima):	Kl. 14, m. konfirmander
Søndag	d. 4. februar	(Seksagesima):	Kl. 10
Onsdag	d. 7. februar	(fyraftensgudstjeneste):	Kl. 16.30, m. kirkens kor
Søndag	d. 11. februar	(Fastelavn):	Kl. 11.30, Peter Jensen
Søndag	d. 18. februar	(1.s. i fasten):	Kl. 10, Peter Jensen
Søndag	d. 25. februar	(2.s. i fasten):	Kl. 11.30, Peter Jensen

Efter gudstjenesterne den 3. december, d. 7. januar og d. 4. februar bydes på kaffe i våbenhuset. Information om gudstjenestetidspunkter kan altid findes på www.sogn.dk - Rolfsted sogn

Kirkebil

Kirke bilen kan benyttes til gudstjenester og arrangementer i konfirmandstuen.

Man bedes ringe til Ferritslev Taxi dagen før, man ønsker at bruge den, tlf. 6598 1122.

Brug den endelig.

Ferie

Birte Jacobsen har ferie fra d. 10. til d. 25. februar. Embedet passes af sognepræst Peter Jensen, Årslev, tlf. 4035 9268.

Kirkebladet

55. årgang - nr. 4

December 2017 - januar - februar 2018

Rolfsted sogn

Navne og adresser

Menighedsrådet:

Bodil Schaap, formand:

Ådalen 33, 5863 Ferritslev, tlf. 2530 1923,
schaap@ferritslevnet.dk

Bente Hegaard Skytthe, næstformand:

Johannevej 13, 5863 Ferritslev

Lisbeth Christensen,

kontaktperson for de ansatte:

Ådalen 28, 5863 Ferritslev

Irene Kyed, kirkeværge:

Rolfvej 1 st., 5863 Ferritslev, tlf. 6111 3442,
ireneambo@hotmail.com

Hanne Larsen, lokalkasserer:

Skovgårdsvej 5, 5863 Ferritslev, tlf. 6598 1696,
hannelarsen1717@gmail.com

Susanne Madsen

Rolighedsvej 7, 5863 Ferritslev

Sognepræst:

Birte Jacobsen, Skindegyde 5, Rolfsted, 5863
Ferritslev, tlf. 6598 2003, bijac@km.dk.
Træffes bedst hverdage først og sidst på efter-
middagen. Mandag er fridag.

Graver:

Anders Jeppesen, Pårupvej 58, Ellinge,
5540 Ullerslev, tlf. 4014 9683,
rolfstedkirkegaard@gmail.com

Organist:

Kirsten Thusgaard, Skovgårdsvej 3,
5230 Odense M, tlf. 6611 2906.

Alt mit er dit!

Prædiken ved Reformationsjubilæumsgudstjenesten d. 29. oktober 2017 over Matt. 22,1-14

I onsdags lavede femte klasse et kunstværk nede i konfirmandstuen. Femte klasse arbejdede hele dagen på en slags tegneserie, hvor de fortæller lignelsen om den fortabte søn. Omtrent det sidste, vi hører i den lignelse, er ordene: ”Alt mit er dit”. Sådan sagde faderen til den ældste søn, da sønnen var blevet vred over, at der pludselig skulle holdes fest for hans lillebror. Lillebror var kommet til at ødelægge livet for sig selv. Han havde brugt hele sin formue på sjov og fester og var endt med at være både meget sulten og meget fattig. Og så var han kommet hjem til sin far. Han håbede på bare at få lov til at arbejde hjemme hos sin far. Men faderen var blevet så glad for at se ham igen, så at han lod fedekalven slagte og satte alle på gården i gang med at forberede en stor fest. Nu skulle der være fest. For denne søn havde været som

død for ham. Men nu var han her, levende. Han havde været som tabt, men nu var han fundet. Denne far elskede både sin ældste søn og sin yngste søn. Men han havde bare ikke rigtig fået gjort noget særligt for den ældste. Den ældste havde hele tiden været derhjemme. Far og søn havde arbejdet sammen hver dag. De havde været fælles om alt. Men der havde ikke lige været nogen anledning til at holde en fest for den ældste. Og faderen havde måske heller ikke fået fortalt den ældste, hvor glad han var for at have ham hjemme.

Nu var den yngste søn kommet hjem i laser og pjalter, og hans far havde givet ham nyt tøj på, sko på fødderne og en guldring på fingeren. Og han havde besluttet, at der nu skulle være fest. Da den ældste søn så var kommet hjem efter en lang arbejdsdag og hørte, at der var musik og dans i festsalen, og da han havde fået at vide, at det skyldtes, at hans yngre bror var kommet hjem, og at faderen derfor havde ladet fedekalven slagte, så var han blevet vred. Han

havde vendt ryggen til det hele. Hvor var retfærdigheden henne? Faderen var da kommet ud til ham og havde prøvet at få ham med ind. ”Forstå dog!”, havde faderen sagt. ”Tænk på, at vi to er fælles om alt. Alt mit er dit! Du og jeg hører sammen. Men din bror var som tabt for os. Han var som død. Men nu er han fundet, og han lever. Kom dog med ind og vær med til at glæde dig med os! ”.

Den lignelse står som lignelsen over alle de lignelser, Jesus har fortalt. Den fortæller om faderen, som elsker både den ene søn og den anden søn. Den ene har gjort alt det, faderen ønskede, han skulle gøre. Den anden er kommet til at ødelægge det hele for sig selv. Men faderen bliver ved med at elske dem begge to. Det vidste den yngste ikke, da han var begyndt at traske hjemad. Han havde ikke været stolt over situationen. Han havde ikke følt, at han havde fortjent noget som helst. Bare han kunne få lov at arbejde hos sin far, ville han være glad. Men faderens kærlighed er stadig levende for denne yngste, selv om han har ødelagt meget for sig selv. Faderen er bare glad for at se ham igen. Derfor befaler han, at fedekalven skal slagtes, og at der nu skal holdes fest. Men samtidig går han sidst på dagen ud til sin ældste søn og beder ham komme med ind. Ham møder han med samme store kærlighed. ”Alt mit er dit!”, siger han. ”Husk det. Vi to hører sammen, vi er jo fælles om alt!”.

Denne lignelse ville passe godt til dagen i dag, hvor vi fejrer 500-året for Reformationen, alt det, der skete, efter at munken Martin Luther satte en ny bevægelse i gang i Tyskland for 500 år siden. For denne lignelse taler om det, som Martin Luther opdagede som det allervigtigste i kristendommen: At vi har en nådig Gud, at vi har en kærlig og barmhjertig Gud. Det er det allervigtigste, sagde Martin Luther. Det må vi bare tro på. Det må vi have tillid til. Så er der meget andet i livet, som nok skal komme af sig selv. At vi også tænker på hinanden, og at vi gør hinanden noget godt. Det er jo altid vigtigt, sagde han. Men bag ved det hele må vi bare tro på, at Gud vil os det godt, at han har kærlighed til os, at han er barmhjertig, og at han også tilgiver os, når vi har brug for det. Hvis Martin Luther havde levet i dag, ville han nok bruge nogle andre ord. Han ville sige: ”Husk: Du har Gud i ryggen. Du har Guds kærlighed i ryggen. Du har én, der vil dig alt godt,

i ryggen. Derfor skal du ikke være bange. Bare tag det roligt. Det skal nok gå. Du skal nok få den hjælp, du har brug for, når du har brug for hjælp. Og husk: Livet handler ikke om, at du skal præstere og præstere for at være god nok. Du er elsket, og du er god nok! Det må du hele tiden tænke på som det første”.

Det var det vigtigste, Martin Luther ville have os alle sammen til at se, når vi tænker på alt det med Gud og os mennesker. Martin Luther havde selv været igennem en svær kamp. Som ung havde han været munk i et kloster. Han havde tænkt på Gud som en, der var vred og straffende. Martin Luther havde haft det svært, fordi han hele tiden var bange for, at han ikke var god nok, selv om han gjorde alting så godt, han overhovedet kunne. Han havde faktisk været overbevist om, at han ikke var god nok. Men så var han kommet til at læse et brev i Det Nye Testamente, Paulus’ brev til romerne. Paulus skriver om, at alle mennesker er lige på den måde, at vi alle skal leve med, at der er noget, der er vores skyld. Vi er alle syndere, siger Paulus. På den måde er vi alle sammen et langt stykke fra det fuldkomne, siger han. Og her har Paulus er mærkeligt udtryk: Han siger: ”Vi bliver alle gjort retfærdige af Guds nåde, af Guds kærlighed”. Lige dette udtryk blev Martin Luther ved med at gentage og gentage, i prædiken efter prædiken år ud og år ind. Vi bliver gjort retfærdige af Guds kærlighed til os. Det må vi bare tro på.

Når den unge Martin Luther havde tænkt på den *retfærdige* Gud, så havde det været en vred, straffende Gud. Og den Gud havde han været bange for. Her havde han hele tiden tænkt, at nu måtte han gøre sig meget umage for at være god nok i Guds øjne. Men ligegyldigt hvor meget, han gjorde sig umage, så havde han stadig følt, at han ikke var god nok. Sådan havde han haft det, indtil han begyndte at se det hele på en anden måde. Pludselig så han, at Gud ikke er en vred, straffende Gud. Pludselig så han, at det første, vi skal lægge mærke til, er, at Gud er som den kærlige far, der både elsker den yngste og den ældste søn, at han er som den kærlige far, der elsker alle sine børn, også når livet er blevet noget rod for os. Han bliver ved med at elske os og håbe for os og tænke, at der altid er håb for os alle. Men hvordan ville Martin Luther så prædike over den lignelse, vi har hørt i dag? Den slut-

ter jo med, at vi nærmest sidder ude i mørket uden for til sidst sammen med den gæst, der bliver smidt ud, fordi han ikke har det rigtige festtøj på. Den slutter med, at der er en, der får at vide, at han skulle have haft noget andet tøj på, altså at han ikke kom til festen på den rigtige måde.

Efter den lignelse ville den unge Martin Luther have tænkt: Uha, det er mig, der sidder ude i mørket uden for og ikke har gjort det godt nok. Men den modne Martin Luther kunne høre noget andet i lignelsen. Han kunne sige, at festtøjet, det får vi af Gud. Gud giver os kærligheden, og troen og håbet.

Lignelsen fortæller, at det er en konge, der indbyder. Og det er sin søns bryllup, han indbyder til. Nogen afviser indbydelsen. Andre slår indbyderne ihjel. Her tager kongen hævn. Men han sender tjenerne ud igen, og nu til dem længst ude, hvor vejene ender. Da bryllupssalen er blevet fuld, kommer kongen ind i salen for at hilse på sine gæster. Da han kommer til en, der ikke har festklæder på, spørger han ham, hvordan han er kommet ind uden bryllupsklæder. Og da gæsten ikke kan svare, smides han ud i mørket uden for. Der slutter historien i dag.

Hvordan skal vi nu forstå denne lignelse, så vi får noget godt ud af den? Der hvor lignelsen kradsrer, det er dér, hvor gæsten skal høre for, at han ikke har det rigtige tøj på. Martin Luther holdt faktisk en prædiken over denne lignelse. Han siger, at brylluppet er et billede på det nære forhold mellem Gud og menigheden. Her er tryghed. Her er hengivenhed. Her er vi fælles om at eje alt. Alt mit er dit! Det er som faderens kærlighed til sin søn i den anden lignelse. Og da Martin Luther kommer til dette med, at gæsterne skal have det rigtige tøj på, da forklarer han det med, at troen må være der. Og her er troen ikke en præstation, men bare det, vi lever i, bare en tillid til Gud. Og Martin Luther siger mere endnu: Tilliden, troen, denne dragt, den må vi tænke, at vi får givet.

Det *var* for øvrigt en østerlandsk skik, at en kongelig, når han indbød til fest, sendte en festdragt ud sammen med indbydelsen. Når man fik indbydelsen, fik man også det tøj, man skulle have på til festen.

Men her må vi igen spørge: Hvorfor skal vi så høre om ham, som *ikke* havde fået bryllups-

klæderne på? Det skal vi nok, fordi det ikke er så enkelt, det med at klæde sig i det, *man har fået givet*. Det er noget med, at vi gerne vil selv. Vi siger noget til andre med det tøj, vi tager på. Vi betaler gerne pænt meget for at kunne sende ”de rigtige signaler”. Og det kan godt være nogle signaler om, hvor vi hører til, at vi hører til i denne gruppe og ikke i den anden. Det med at leve dér, hvor der er plads til *alle*, det er af en eller anden grund svært. Derfor kan vi måske ikke rigtigt finde os til rette med at få det tøj på, som alle de andre også har fået på.

Men her må vi alligevel prøve at lytte til den gode historie i lignelsen. Den lyder: Du er indbudt til kongesønnens bryllup. *Alle* mennesker er indbudt. Her skal du være kongeligt påklædt. Du får dragten sendt sammen med indbydelsen, en kongelig festdragt. - Dette må vi forstå sådan, at vi får kærlighedens festdragt. Den skal vi tage på. Og hvor vi har *den* på, dér er alt det, der sætter skel mellem os skjult. Vores skyld er skjult. Vore synder er skjult. Vore fortjenester er skjult. Vi er alle lige. Alt det, vi har det med at måle os ud fra, er sat ud af kraft. For her er det Vor Herre, der er vært, og det er ham, der har givet os dragten på.

Det, der er befriende, når Jesus taler, det er, at vi mennesker bliver løftet op over alt det, vi går og sammenligner os med hinanden ved. Det er sat ud af kraft. Han beder os om at tage imod den dragt, han har til os. Han vil løfte os alle op. Han vil klæde os alle på til den fælles fest. Han siger: I skal alle bære den samme kongelige dragt! Han siger ligesom faderen i den første lignelse: Kom, lad os være glade sammen! Lad os glæde os over, at vi lever og har hinanden.

Sådan taler de forskellige lignelser om det samme: Lad os glæde os over livet! Og lad os gøre det sammen!

Nu kan vi så synge en salme af Martin Luther om glæden, hvor Gud siger: Alt mit er også dit! Du og jeg hører sammen. Den begynder: *Nu fryde sig hver kristen mand og springe højt af glæde. Og sidste vers lyder:*

Nu siger han, kom hid til mig, tag evigt liv til gave! Jeg led den bitre død for dig, at du den arv skal have; nu er jeg din og du er min, min bolig skal også være din, os skal ej fjen-
den skille.